

เริ่มเรียนธรรมะใหม่ ๆ

ช่วงที่เริ่มเรียนธรรมะกับคุณยายใหม่ ๆ ราวปี พ.ศ. 2506 - 2507 นั้น หลวงพ่ออายุ 19 - 20 ปี หลังจากที่ถามคุณยายเรื่องนรกสวรรค์จนได้รับคำตอบแล้ว วันถัดมาท่านก็ให้หลวงพ่อลงมือปฏิบัติธรรม โดยท่านสั่งหลวงพ่อว่า “คุณนั่งไป นั่งไป นั่งไป” หลวงพ่อจึงนั่งอยู่อย่างนั้น ซึ่งท่านเองก็นั่งด้วย เพราะฉะนั้นก้าวแรกของหลวงพ่อคือการนั่งสมาธิ ถ้าเราซักถามกันเพียงอย่างเดียวก็จะไม่ได้เห็นของจริง สมดังภาษิตที่ว่า “ลิบปากว่า ไม่เท่าตาเห็น”

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ถ้าไม่นั่ง ก็จะไม่หายสงสัย เราฟังทฤษฎีมาแล้วว่า ต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเราก็ต้องนำมาปฏิบัติ ด้วยตัวของเราเอง ไม่มีใครสามารถทำแทนเราได้ แม้แต่คุณยาย เมื่อปฏิบัติแล้วจึงเกิดปฏิเวธ คือ ประสบการณ์ภายใน ซึ่งต้องบังเกิดขึ้นกับตัวเอง เท่านั้น คุณยายจึงให้หลวงพ่อนั่งไปเรื่อย ๆ ก่อน สมัยนั้นยังอยู่ในวัยหนุ่ม ยังไม่รู้สึกเมื่อยเท่าไร รู้สึก สนุกและสบายใจ มีความสุข คือไม่ได้คิดอะไรมาก พอถึงเวลาเย็นคุณยายต้องไปเข้าโรงงานทำวิชา ท่านก็บอกหลวงพ่อว่า “คุณนั่งอยู่ตรงนี้ เดี๋ยวยายไป เข้าที่ก่อน”

เมื่อมีโอกาสหลวงพ่อก็ถามคำถามต่าง ๆ กับคุณยายบ้าง สิ่งที่หลวงพ่อซักถามท่านนั้นส่วนมาก เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีใครถามกัน ในบรรดาศิษย์ของ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

คุณยายนั้นมีแต่หลวงพ่อกี่ซักถามมากที่สุด คือถามทุกเรื่อง ซักไปคุยไป แต่ท่านไม่ได้รำคาญหลวงพ่อบ่อยอย่างใด พอหลวงพ่อก็ตีพิมพ์คำตอบแล้วก็จะกระเถิบๆ ไปนั่งใกล้ๆ ท่าน เพื่อฟังให้ชัดๆ ท่านก็ไม่ว่าอะไรเพราะท่านเอ็นดูหลวงพ่อก่อน เห็นว่าเรารักธรรมะและมานั่งสมาธิกับท่านทุกวัน นานวันเข้าหลวงพ่อก็ก็นึกว่าเรื่องนรกสวรรค์กับการช่วยทุกข์มนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติของท่าน สิ่งที่แปลกคือเวลาท่านตอบคำถามของหลวงพ่อนั้น คำตอบจะไม่จบเท่าที่ถาม แต่จะทิ้งท้ายให้ชวนติดตามตอนต่อไป เวลาตอบท่านจะตอบกับหลวงพ่อย่างหนึ่ง แต่ตอบกับแขกคนอื่นๆ แบบเรียบๆ ธรรมดาๆ ฟังแล้วจบในตัว ไม่รู้ว่าจะถามอะไรต่อได้อีก เพราะคำตอบจบอยู่ในตัวแล้ว

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

นิกย้อนหลังไปยังอศรรรยไจว่า ท่านเหมือนจะจงเราไปเรื่อย ๆ หลวงพ่อสงสัยว่าท่านเอาความรู้เหล่านั้นมาจากไหน ไม่เห็นท่านอ่านหนังสือหรือค้นคว้าจากตำราเล่มใดและท่านยังอ่านหนังสือไม่ออกอีกด้วย แม้แต่ตัวเลขก็อ่านไม่ออกถึงขนาดว่าเวลาดูปฏิทินยังต้องใช้วิธีจดจำเอาว่า ช่งนี้วันอาทิตย์ จันทร อังคาร พุธ พฤหัสดี ศุกร์ เสาร์ แต่ทำไมท่านสามารถตอบคำถามได้อย่างลุ่มลึก ตอนนั้นหลวงพ่อรู้สึกว่าคำถามของเรานี้ลึกทีเดียว แต่กลับเป็นเรื่องง่าย ๆ สำหรับท่าน นับเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก ท่านสามารถตอบได้ไม่ช้าเกินไป เพราะคำถามของหลวงพ่อก็ไม่ช้าเหมือนกัน ถามคำถามไปเรื่อย ๆ ทั้งเรื่องภพภูมิ เรื่องชาติ เรื่องโลก เรื่องจักรวาล โดยนิกไม่ถึงว่าคนไม่รู้หนังสือจะตอบได้ บางครั้ง

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ลองเอาเรื่องในพระไตรปิฎกมาถาม ท่านก็ระลึกชาติไปยาวนานเอามาตอบได้อีก การสนทนาธรรมกับท่านจึงสนุกและน่าติดตามมากทีเดียว บางคำถามฟังแล้วนึกว่าท่านจะไล่เราออกไป แต่ท่านกลับตอบเรียบๆ เฉยๆ เช่น ถามว่า “ยาย คนเกิดมาจากไหน มนุษย์มาจากไหน” ถามเรื่อยไปจนกระทั่งถึงปฐมมนุษย์

ใครๆ อาจไม่เข้าใจหลวงพ่อบอกว่าทำไมชอบถามแปลกๆ แต่นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อสงสัยจริงๆ จึงนำมาถามคุณยาย แล้วท่านก็ตอบอย่างมีเหตุผล ยิ่งรู้ยิ่งสนุก หลวงพ่อถามต่ออีกว่า ภพภูมิต่าง ๆ นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร กายต่าง ๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปรพพรหม ถามไปเรื่อย ๆ ซึ่งท่านตอบได้หมด ถามต่อไป

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

จนถึงกายของสัตว์เดรัจฉาน เปอต อสุรกาย สัตว์นรก คำตอบของท่านเหมือนพลิกของคว่ำให้หงายขึ้น บอกหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วหลวงพ่อก็ถามถึง พระธรรมกายซึ่งท่านก็ตอบได้อีก

คำตอบที่หลวงพ่ได้จากคุณยายนั้น เสมือนเรา ยืนอยู่หน้าห้องที่ประตูปิดสนิท แล้วท่านมาเปิดประตู พร้อมกับผลักเราเข้าไปในห้อง ทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ช่างใน หรือคล้ายๆ ยืนอยู่หน้าประตูเครื่องบินที่กำลัง ทะยานไปบนท้องฟ้า แล้วท่านก็เปิดประตูพร้อมกับ ผลักเราลงไปลอยอยู่กลางอากาศ ทำให้เห็นอะไรได้ชัดเจน คำตอบของท่านยอดเยี่ยมมากทีเดียว หลวงพ่อยังนึกไม่ถึงว่า คนไม่รู้หนังสืออย่างท่านจะสามารถตอบ คำถามแบบนี้ได้ ท่านบอกว่า “ยายเห็นอย่างไรก็พูด ออกไปอย่างนั้น” คือพูดตามภาพที่เห็นในสมาธิ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

เพราะอย่างนี้เอง ใจจึงจดจ่ออยู่กับท่าน ได้ปฏิบัติธรรมลุ่มลึกเรื่อยไปตามลำดับ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านนำไปถึงจุดที่สามารถเข้าใจได้ว่า เป้าหมายชีวิตของเราคืออะไร คำว่า “เรา” ในที่นี้คือ หลวงพ่อกับท่าน เพราะอยู่กันสองคน เมื่อได้รู้เป้าหมายชีวิตแล้ว ท่านยืนยันว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วยาวนาน ท่านอธิบายว่าที่ท่านมาอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็เพราะเป้าหมายของชีวิตที่จะไปรู้วิญญูะ ซึ่งเป็นเรื่องเก่า ไม่ใช่เรื่องใหม่ หลวงพ่อจึงถามท่านว่าแล้วเรื่องเก่าเป็นอย่างไร ท่านได้อธิบายเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งท่านเล่าวันเดียวไม่จบ ต้องฟังต่ออีกในวันถัดไป

คงเป็นเพราะหลวงพ่อยังอยู่ในวัยหนุ่ม จึงอยากรู้ อยากรู้เห็น อยากรู้เข้าใจสิ่งต่างๆ บางเรื่อง

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ไม่น่าถาม แต่ก็ยังถาม ถึงกระนั้นคุณยายก็เมตตา
เอ็นดูหลวงพ่อเสมอ ไม่ถือสาหลวงพ่อแต่อย่างใด
ครั้งหนึ่งช่วงที่ท่านยังเคี้ยวหมากอยู่ อันที่จริงท่าน
ไม่เคยเคี้ยวมาก่อน แต่มีคนมาชวนท่านเคี้ยวท่านก็
เคี้ยว พออยู่ว่างๆ ก็เคี้ยวไปเรื่อยๆ ทำทางท่าน
เฉยๆ แล้วหลวงพ่อก็ชอบจิ้มเต้าปูนในเชี่ยนหมาก
ท่านบอกว่า “อย่าจิ้มเคี้ยวหมากมันยับปากยาย”
เราไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ถามท่านว่ามันเกี่ยวอะไร
จิ้มตรงนี้ไปยันตรงนั้นหรอ ไม่รู้ว่าเป็นภาษาหมาก
แต่ท่านเลิกได้เพราะหลวงพ่อ หลวงพ่อถามท่านว่า
“อร่อยตรงไหน ถ้าอร่อยจะเคี้ยวดูบ้าง” พอวันรุ่งขึ้น
เชี่ยนหมากก็หายไป นับตั้งแต่นั้นมา ท่านก็ไม่เคี้ยว
หมากอีกเลย

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

เนื่องจากหลวงพ่อกาไมทันได้พบพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงเรียนรู้เรื่องราวจากคุณยายเป็นส่วนใหญ่ เรียกได้ว่า 99.99% ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยนั้นเรียนรู้จากครูบาอาจารย์ท่านอื่นในรุ่นเดียวกับคุณยาย แต่เรื่องหลักๆ นั้นได้จากท่าน เพราะอยู่กับท่านและคุ้นเคยกับท่านมากกว่า พอเจอท่านแล้วก็รู้สึกรักและผูกพัน ท่านเองก็เอ็นดู ไม่ถือสาหลวงพ่อกุญๆ แล้วท่านก็รำพึงว่า “คุณรู้ไหมนี่ หลวงพ่อวัดปากน้ำใช้ให้ยายไปตามคุณมา(เกิด)ตอนสงครามโลกครั้งที่สอง” หลวงพ่อบอกว่าไม่รู้ ฟังครั้งแรกยังรู้สึกประหลาดใจ แต่ชอบฟัง เลยถามท่านว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร ท่านบอกว่าเรื่องเป็นอย่างนี้ จากนั้นหลวงพ่อก็พยายามแสวงหาที่มาที่ไปของคำกล่าวนี้อย่างจริงจัง แต่กว่าจะ

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

ได้คำตอบก็ใช้เวลาพอสมควร คุณยายมักบอกกับหลวงพ่อกว่า “คุณนั่งไป คุณนั่งไปก่อน” หลวงพ่อจึงต้องนั่งปฏิบัติธรรมไปเรื่อย ๆ โดยเก็บความกระหายใคร่รู้ไว้ในใจ ส่วนคุณยายก็ปลีกตัวไปทำภารกิจของท่านในโรงงานทำวิชาในฐานะหัวหน้าเวรชาดรู ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายเป็นผู้แต่งตั้ง หลวงพ่อได้รับความรู้จากคุณยายมากมาย ท่านพูดซ้ำกันบ่อยครั้งเป็นการตอกย้ำซ้ำเติมเพื่อให้เราจดจำ คล้ายกับการตอกตะปูที่ต้องตอกแล้วตอกอีกจนกว่าหัวตะปู จะจมมิดติดแน่น

นับตั้งแต่นั้นมา สิ่งใดๆ ในโลกก็ไม่มี ความหมายมากเกินไปกว่าการบรรลุเป้าหมายของสรรพชีวิต การเป็นเศรษฐีก็ถือเป็นเรื่องเล็ก

...เริ่มเรียนธรรมะใหม่ๆ...

มหาเศรษฐีก็เรื่องเล็ก บรมเศรษฐีก็เรื่องเล็ก เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็เรื่องเล็ก ไม่ว่าจะมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โตอย่างไร ก็ยังถือว่าเป็นเรื่องเล็ก จะเป็นผู้นำใครต่อใครก็ยังถือเป็นเรื่องเล็ก หลวงพ่ออยากมีชีวิตที่เรียบง่าย นั่งอยู่เฉยๆ เพื่อทำความละเอียดของใจเพียงอย่างเดียว นั่นคืออธยาศัยอันแท้จริงของหลวงพ่อ เพราะในความเจียบนั้น หลวงพ่อมีความสุข สุขกับความรู้อันไม่มีที่สิ้นสุดที่จะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทางที่แท้จริงของชีวิต และการช่วยเหลือเกื้อกูลสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย เพียงแค่นั่งเฉยๆ เราจะสามารถทะลุผ่านมิติต่างๆ ไปเป็นอิสระและเป็นสุขได้ หลวงพ่อจึงอยู่เรียนธรรมะกับคุณยายนับตั้งแต่นั้นเรื่อยมา

